

i Kommunerne. Jeg maa sige, at et Fradrag af 10 000 Kr. vil jeg anse for at være uheldigt; dette Beløb fremkom i sin Tid, da man udarbejdede Lovforslaget om Skat til Staten paa faste Ejendomme, fordi man ogsaa den Gang ønskede at undgaa visse Forskydninger; derfor valgte man dette høje Tal. Men naar vi nu skal lovgive med Hensyn til Beskatning indenfor de enkelte Kommuner, vil dette Tal efter min Formening være fuldstændig uanvendeligt, det lader sig ikke anvende, hvis vi skal over til de Regler, som jeg tænker paa, hvorefter vi kan komme bort fra Nedfældningen af de gamle Skatter.

Jeg tror, at Forholdene i vore Landkommuner er saa sammensatte og forskelligartede, og at Værdierne i dem er saa forskellige, at vi maa have et Fradrag, som er bevægeligt, at Kommunerne maa kunne vælge mellem visse Fradrag; og jeg vil mene, at for Landkommunernes Vedkommende — jeg skal ikke nu udtale mig om Bykommunerne, det kommer jeg senere til at nævne — skulde man kunne vælge imellem Fradrag paa 2 000, 3 000 op til 5 000 eller 6 000 Kr. I den Kommune, hvor jeg bor, vilde et Fradrag paa 10 000 Kr., hvis man skulde have Ejendomsskyld, fritage den allerstørste Part for at svare Ejendomsskyld, saa kun et lille Faatal vilde komme til at svare den. Hvis vi skal have en ligelig og ensartet Beskatning, saaledes at alle Ejendomme kommer paa samme Linie, maa man gøre det skattefrie Fradrag — for Boligminimum — bevægeligt. Det kan ikke være ens for alle Landets Kommuner, og det behøves heller ikke; thi det kan være en Nabokommune, som har helt andre Fradragregler end den, hvori jeg bor, fuldkommen ligegyldigt. Naturligvis maa Fradragene være ens for Amtskommunerne, der kan ikke være nogen Forskel; men at have det forskelligt for Sognekommunerne vil lette en ensartet Ligning og skabe et ensartet Beskatningsgrundlag. Med Hensyn til Beskatningspromillen tror jeg, der er mange i dette Land, der vil mene, at der ikke behøver at være nogen Forskel paa Beskatningspromillen for Grunden, Jordværdien, og for Bygningerne. Personlig er jeg ikke af den Anskuelse. Jeg mener, at der bør være nogen Forskel der; men jeg mener, at det kan blive nødvendigt at indsnævre Forskellen mellem Promillerne. Den højtærede Minister har jo foreslaaet, at naar man tog 1 pro mille paa Grundskylden, skulde man have $\frac{2}{3}$ pro mille paa Ejendomsskylden.

At lægge Beskatning paa Bygninger

er jo ikke noget, man er kommet til for nylig; det kom man til allerede i 1802, og vi har haft en Bygningsafgift, som f. Eks. i 1890—91 for Københavns Vedkommende til Staten gav 1 100 000 Kr., for Købstædernes Vedkommende 800 000 Kr. og for Landdistrikterne 700 000 Kr., i alt 2 600 000 Kr. I 1902—03, da den afløstes, var den over 4 Mill. Kr., altsaa næsten det dobbelte, og det var væsentlig Stationsbyerne, der havde bidraget til, at den steg. Det er altsaa ikke noget nyt i dansk Lovgivning; det er derimod nyt, hvis man gaar bort fra at beskatte Bygninger, og saa er det i alt Fald en over hundrede Aar gammel Skattekilde, man vil forlade. Nu vil man ganske vist kunne indvende imod mig, at det gjaldt ikke Landbrugsejendomme, det gjaldt for visse Ejendomme, som der dreves Næring i, og det er rigtigt; men det er jo ikke noget helt nyt. Der er den Forskel mellem Jord og Bygninger, at den, der faar et Jordstykke, har noget virkelig produktivt, men den, der faar en Bygning, ved ikke, om den i samme Grad kan være produktiv for ham. Derfor mener jeg — her taler jeg rent personligt —, at der skal være en vis Forskel, men det er et Forhold, vi kan overveje. Jeg vil i denne Forbindelse nævne et bestemt Forhold fra den Egn, hvor jeg bor. Der findes der en udmærket Badestrand, men Grunden er i Virkeligheden værdiløs. Der er en 30—40 Mennesker, som nu efterhaanden har bygget sig smaa Villaer der, de bor der en vis Tid om Sommeren og befærder vore Landeveje og benytter forskellige andre Ting i meget betydelig Grad. Hvis vi nu ikke kunde faa Ejendomsskyld af disse Mennesker, vilde vi overhovedet ikke kunne faa noget nævneværdigt af dem til Bestridelse af de Udgifter, de faktisk paafører os; derfor mener jeg, at man ikke helt kan slaa en Streg over Bygningsbeskatningen. Vi kan ikke faa personlig Skat af dem, dertil er de der ikke tilstrækkelig længe, men i den korte Tid, de er der, benytter de i høj Grad vore Veje og vore forskellige Institutioner. Man kan købe, jeg havde nær sagt, Tusinder af Tønder Land af denne Strand, den er akkurat lige god milevidt. Paa et fuldkommen afsides Sted ligger der en Villa til ca. 60 000 Kr., den ligger saaledes, at der er tre Fjerdingvej eller i alt Fald en halv Mil til hver Side, men Ejeren befærder vore Landeveje med Biler og andre Sager, men vi vilde ikke kunne faa noget nævneværdigt af ham, for man kan købe Tusinder af Grunde derude, som ikke er